

Înțelegerea profețiilor biblice

În zilele de pe urmă veți înțelege aceste lucruri. (Ieremia 30:24)

„La biserica noastră nu se predică niciodată despre profețiile biblice.” Aceasta este una din cele mai frecvente reacții ale persoanelor care primesc revista. Este o realitate surprinzătoare, având în vedere că aproximativ 25% din Biblie conține profeții: unele despre Israel și națiunile din jur, altele despre Mesia, precum și predicții legate de viitor și de sfârșitul vremurilor.

Site-ul Reasons to Believe afirmă: „Într-o manieră absolut singulară în raport cu toate cărțile scrise de-a lungul istoriei, Biblia prezice cu exactitate, detaliat, evenimente specifice, cu mulți

Cuprins:

- Înțelegerea profețiilor biblice
- Casa pe nisip și Prințul Persiei
Gânduri despre războiul din Golf
- Semnele Vremurilor

ani, uneori chiar secole, înainte ca acestea să se împlinească. În paginile Bibliei apar aproximativ 2.500 de profeții, dintre care circa 2.000 s-au împlinit deja întocmai — fără nicio eroare. Întrucât probabilitatea ca oricare dintre aceste profeții să se fi împlinit întâmplător este, în medie, mai mică de una la zece (calculată foarte conservator), iar profețiile sunt în cea mai mare parte independente unele de altele, șansele ca toate aceste profeții să se fi împlinit întâmplător, fără eroare, sunt mai mici de una la 10^{2000} (adică 1 urmat de 2.000 de zerouri)!” <https://reasons.org>

Profețiile apar atât în Scripturile ebraice (Vechiul Testament), cât și în Noul Testament. Profețiile Vechiului Testament descriu Ziua Domnului (Ziua Judecării). Profețiile referitoare la zilele de pe urmă se concentrează asupra reconstruirii Israelului, asupra conflictului legat de Ierusalim și asupra venirii lui Mesia. Mai întâi, El a venit ca **Om al durerii obișnuit cu suferința** și a luat asupra Lui păcatele omenirii ca să aducă mântuirea unei lumi pierdute (Isaia 53). În al doilea rând, El vine cu mare putere și slavă să judece lumea cu dreptate și să întemeieze Împărăția mesianică (Isaia 2:1–4, 11; Zaharia 14).

Noul Testament arată că Isus / Yeshua (numele Său ebraic) a venit ca „**Om al durerii, obișnuit cu suferința**”, împlinind profețiile din Isaia 53 și Psalmul 22. El a murit pe cruce ca jertfă pentru păcatele oamenilor și a înviat din morți, ca să aducă iertare și viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu tuturor celor care se pocăiesc și cred Evanghelia.

Isus a mai spus: „**Mă voi întoarce**” (Ioan 14:3) și a enumerat semnele care vor preceda a Doua Sa Venire, în principal în Predica de pe Muntele Măslinilor (Matei 24, Marcu 13, Luca

21). Mai apar învățături pe acest subiect în epistole (1 Tesaloniceni 4–5, 2 Tesaloniceni 2, 2 Timotei 3–4, 2 Petru 3) și în Cartea Apocalipsa.

Profețiile referitoare la evenimente care au avut loc deja s-au împlinit în detaliu, până la cel mai mic amănunt. În același mod, și profețiile despre viitor, legate de sfârșitul veacurilor, se vor împlini exact așa cum au fost scrise - iar unele dintre ele încep deja să se manifeste prin evenimentele din prezent. Dumnezeu a dat aceste profeții pentru ca noi să înțelegem timpul în care trăim și să fim călăuziți spre adevăr, cercetând Cuvântul Său și ascultând de lucrarea Duhului Sfânt.

Desigur, acest subiect poate ridica și unele dificultăți. Există persoane care vin cu idei ciudate, ceea ce poate descuraja. Unii merg chiar până la a face predicții exacte despre viitor, inclusiv stabilirea datei revenirii lui Hristos. Totuși, Isus a avertizat clar să nu încercăm să determinăm acest moment: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, ci numai Tatăl Meu” (Matei 24:36).

O altă dificultate este că interpretarea cărților profetice, precum Daniel și Apocalipsa, poate deveni foarte complicată și tehnică, depășind nivelul de înțelegere al cititorului obișnuit. Din acest motiv, unii ajung să renunțe la încercarea de a le înțelege mesajul.

Cu toate acestea, Dumnezeu a rânduit ca profeția să fie înțeleasă și să slujească drept lumină călăuzitoare pentru oamenii care trăiesc în vremuri întunecate. Joe Hawkins scrie pe site-ul **Prophecy News Watch**:

„Dumnezeu nu descoperă viitorul ca să-și tulbure poporul, ci ca să-l pregătească. În Scriptură, profeția are rolul de a avertiza, de a îndruma și de a

aduce mângâiere. Când vorbește despre ce urmează, Dumnezeu o face pentru ca oamenii Lui să fie gata, nu neliniștiți.

Profeția ne ajută să înțelegem vremurile. De aceea, în Amos 3:7 se spune că Domnul nu face nimic fără să-Și descopere planul slujitorilor Săi, prorocii. Isus le-a spus ucenicilor:

„V-am spus mai dinainte” (Matei 24:25) și „v-am spus aceste lucruri înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se vor întâmpla, să credeți” (Ioan 14:29).

Astfel, cuvântul prorociei este ca **o lumină care strălucește într-un loc întunecos** (2 Petru 1:19), oferindu-ne claritate și direcție în înțelegerea timpului în care trăim. Profeția oferă un cadru pentru interpretarea vremurilor.”

Ghid succint al evenimentelor de la sfârșitul vremurilor

În primul rând, trebuie să știm că Isus a promis clar că va reveni. De asemenea, El le-a spus ucenicilor Săi să nu se lase tulburați de lucrurile rele care se petrec pe pământ. La ultima întâlnire cu ei, înainte de răstignire, le-a spus:

Să nu vi se tulbure inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. (Ioan 14:1-3)

El le-a spus ucenicilor la ce să se aștepte în zilele premergătoare revenirii Sale. Ucenicii Îl întreabă:

„Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului

acestuia?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: ‘Eu sunt Hristosul!’ Și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.

(Matei 24:3-8)

Primul semn descrie înșelăciunea spirituală, care va aduce „hristoși mincinoși” și proroci mincinoși. Aceștia vor pretinde că Îl reprezintă pe Dumnezeu și pe Isus, dar vor fi, de fapt, șarlatani care îi vor abate pe oameni de la adevăr. Vom putea rezista și ne vom împotrivi acestor minciuni numai dacă suntem familiarizați cu adevărul lui Dumnezeu. Acesta este descoperit în Cuvântul Său, Biblia, prin Duhul Sfânt, care ne călăuzește spre adevăratul Domn Isus Hristos, singurul Mântuitor și Mijlocitor între Dumnezeu și oameni:

Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, (1 Timotei 2:5)

Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; (1 Timotei 2:5)

Isus avertizează că, înainte de sfârșit, vor deveni tot mai frecvente războaiele, foametea și dezastrele

naturale. Aceste semne sunt deja vizibile astăzi și indică faptul că trăim ceea ce El a numit „începutul durerilor nașterii”.

Expresia „dureri ale nașterii” (din grecescul **odin**) face referire la durerea unei femei în travaliu. În Biblie, expresia este folosită frecvent ca simbol pentru evenimentele intense și progresive care preced sfârșitul istoriei (Isaia 21:3, Ieremia 30:6, 1 Tesaloniceni 5:3, Apocalipsa 12:2). În mod obișnuit, aceste dureri cresc treptat în intensitate, iar odată ce travaliul a început, el nu mai poate fi oprit. Deși este un proces dificil și dureros, el se încheie, în condiții normale, cu nașterea copilului, iar femeia se bucură de venirea pe lume a unei noi vieți (Ioan 16:21).

Aplicată la a doua venire a lui Isus Hristos, această succesiune de evenimente sugerează că, pe măsură ce acel moment se apropie, omenirea va trece prin suferințe din ce în ce mai intense. Odată început, acest proces nu mai poate fi oprit până la revenirea Domnului. Atunci, cei care îl așteaptă cu credință vor lăsa în urmă orice suferință, fiind cuprinși de bucuria deplină a întâlnirii cu Hristos, Mântuitorul lumii.

Textul descrie începutul unei perioade de suferință. În Evanghelia după Luca, Isus îi îndeamnă pe oameni ca, atunci când aceste evenimente vor începe, să privească în sus, deoarece izbăvirea este aproape. Prin descoperirea dinaintea a acestor lucruri, Dumnezeu își pregătește poporul pentru ceea ce urmează și arată că, în final, totul va avea un deznodământ plin de speranță. Vor avea loc războaie, foamete, dezastre și alte semne, dar și persecuții împotriva credincioșilor, creșterea fărădelegii și slăbirea credinței și a dragostei față de Dumnezeu. Aceste evenimente nu pot fi oprite sau schimbate; odată începute,

ele se vor intensifica treptat până la punctul culminant: revenirea lui Mesia.

În același timp, există și o veste bună pentru cei care o primesc. Isus a spus că ***Evanghelia Împărăției va fi vestită în toată lumea, ca mărturie pentru toate popoarele, iar apoi va veni sfârșitul*** (Matei 24:14).

Mesajul Evangheliei este o veste bună în orice context: Isus Mesia a murit pentru păcatele noastre și a înviat, oferind iertare și viață veșnică tuturor celor care cred în El. Același Isus, care S-a jertfit pentru păcatele noastre, Se va întoarce pentru a judeca lumea cu dreptate, potrivit răspunsului fiecăruia la chemarea Evangheliei.

Cine înțelege acest adevăr poate trăi cu încredere, știind că ***răscumpărarea este aproape***. Isus va reveni și îi va mântui pe toți cei care se încred în El, pregătindu-le un viitor glorios în Împărăția Sa veșnică (Ioan 14:1–3).

Totuși, faptul că mesajul va fi proclamat în zilele din urmă nu înseamnă că va fi acceptat de toți. În creștinismul contemporan circulă o concepție eronată, cunoscută ca învățătura despre „Împărăție și stăpânire”, care susține că, înainte de revenirea Domnului Isus, va avea loc o mare trezire spirituală ce va aduce întreaga lume la creștinism. Însă Scripturile profetice indică opusul: majoritatea oamenilor se vor îndrepta spre antihrist, vor respinge adevărul și îi vor persecuta pe creștinii autentici înainte de revenirea lui Isus.

Necazul cel Mare

În capitolul 24 din Evanghelia după Matei, este descrisă o perioadă de încercări extreme, fără precedent, numită Necazul cel Mare, care va avea loc la sfârșitul vremurilor. Va fi o criză de o asemenea amploare încât va pune în pericol însăși existența vieții pe pământ. Isus o prezintă astfel: ***Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar , din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.*** (Matei 24:21-22)

Profețiile din Daniel și Apocalipsa indică faptul că aceasta va fi o perioadă de șapte ani, împărțită în două faze a câte trei ani și jumătate fiecare. Această perioadă de suferință intensă dinaintea Zilei Domnului este, de asemenea, subiectul mai multor pasaje profetice din Vechiul Testament (Isaia 24, Ieremia 30, Ezechiel 38–39, Daniel 12, Ioel 2–3, Țefania, Zaharia 12–14).

Lumea va ajunge sub conducerea unui lider global, numit Fiara sau Anticristul. La început, el va promite pace și liniște unei lumi înfricoșate de evenimentele în curs. Însă această pace va fi o iluzie și va duce, de fapt, la noi războaie. Capitolul 6 din Apocalipsa, cunoscut pentru descrierea „Celor Patru Călăreți ai Apocalipsei”, prezintă o succesiune de evenimente: călărețul de pe calul alb pornește „biruind și ca să biruiască”, urmat de cel de pe calul roșu, care aduce războiul, apoi de cel de pe calul negru, care aduce foametea, și, în final, de cel de pe calul gălbui, care aduce moartea în masă.

În pofida răului specific acestei perioade, un număr mare de oameni vor ajunge totuși să creadă în Isus ca

Mântuitor și Domn. Un grup de 144.000 de evrei, pecetluiți în mod special de Dumnezeu, vor înțelege că Isus este Mesia și, prin mărturia lor, „o mare mulțime, pe care nimeni nu o putea număra, din toate neamurile, semințiile, popoarele și limbile” va fi mântuită (Apocalipsa 7). Mulți dintre acești credincioși vor fi martirizați din cauza credinței lor, iar apoi vor fi înviați după revenirea lui Isus pe pământ (Apocalipsa 20:4).

În prima parte a perioadei de necaz, Fiara (sau Anticristul) va ajunge la conducere. El va fi influențat și animat de Diavol. La jumătatea celor șapte ani de necaz, va avea loc o moarte aparentă urmată de o revenire la viață, eveniment care îi va determina pe oameni să i se închine ca unui zeu. Profetul mincinos va face semne supranaturale și va ridica o imagine a Fiarei, căreia oamenii vor fi obligați să i se închine. El va oferi celor care i se supun un semn al Fiarei — un număr asociat probabil cu identitatea digitală și sistemele monetare digitale ale băncilor centrale — care va permite accesul la cumpărare și vânzare (666). Evoluțiile actuale din tehnologie și finanțe par să creeze condițiile necesare pentru implementarea unui astfel de sistem. Cei care refuză să se închine imaginii nu vor primi acest semn și, în consecință, nu vor putea cumpăra sau vinde. Aceste lucruri sunt descrise în capitolul 13 din Apocalipsa.

Afișarea ‘imaginii fiarei’ va atrage asupra pământului judecățile lui Dumnezeu. Cei care vor accepta semnul vor fi osândiți pe vecie. Dacă citești aceste rânduri în perioada necazului, să știi că NU trebuie să accepți semnul. Este mai bine să te încrezi în Isus și să înfrunți martiriul decât să primești semnul fiarei și să ajungi în iad.

În cele din urmă, Satan va aduna națiunile la Armaghedon, ultima bătălie care va avea loc în Israel și care va aduce întoarcerea lui Isus pe pământ (Apocalipsa 16:12–19). Isus va reveni atunci ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. El va învinge în mod definitiv armatele fiarei și pe profetul mincinos, care vor fi apoi aruncați în iad. Satan va fi legat în adânc pentru o mie de ani, perioadă în care nu va mai putea înșela națiunile (Apocalipsa 20:1–3).

Despre Răpire

Unul dintre motivele pentru care multe biserici evită să trateze subiectul celei de-a doua veniri este faptul că acesta poate provoca disensiuni, din cauza diferențelor de interpretare a Scripturii, mai ales în privința momentului evenimentului numit Răpire. Isus a vorbit despre o zi în care un număr mare de oameni va fi luat pe neașteptate din lume: „**Vă spun că, în noaptea aceea, doi oameni vor fi în același pat: unul va fi luat, iar altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, iar alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, iar altul va fi lăsat.**” (Luca 17:34–36)

Isus compară acest eveniment cu zilele lui Noe, când a venit Potopul, și cu zilele lui Lot, când Dumnezeu a nimicit Sodoma și Gomora. Ambele evenimente s-au petrecut pe neașteptate, pe când viața își urma cursul firesc, iar oamenii făceau lucruri obișnuite precum mâncatul și băutul, cumpărarea și vânzarea, construirea și plantarea. Atunci Dumnezeu i-a salvat pe oamenii Săi — pe Noe și familia lui, precum și pe Lot și pe membrii familiei sale. Așa va fi și în acel timp. Viața va decurge firesc,

iar apoi, dintr-odată, Dumnezeu îi va lua pe oamenii Săi din lume.

În 1 Tesaloniceni 4:16–17, Pavel descrie astfel evenimentul: **Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.**

Persoanele care vor fi luate pentru a-L întâlni pe Domnul sunt cele care cred că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre și a înviat din morți. Acest eveniment este cunoscut sub numele de **răpirea Bisericii**. Termenul „răpire” provine din forma latină a cuvântului grecesc „harpazo”, folosit în 1 Tesaloniceni 4:17, cu sensul de „a fi luat”. Pentru a participa la acest eveniment, este necesar să te pocăiești acum de păcatele tale și să-L primești pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn.

Atunci vom trăi cea mai radicală transformare din toate timpurile. Vom primi trupuri noi, pline de slavă, care nu vor mai fi supuse niciodată păcatului, bolii sau morții (1 Corinteni 15:50–58). Îl vom întâlni pe Domnul Isus în văzduh, iar El ne va conduce în cer. Din acel moment, vom rămâne pentru totdeauna în prezența Lui. Vom trece înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, unde faptele noastre de pe pământ vor fi judecate. **Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.** (2 Corinteni 5:10) Această judecată va fi pentru răsplată, nu pentru rai sau iad.

Vom participa la minunatul eveniment numit „Nunta Mielului” (Apocalipsa 19:6–10), la care vor fi prezenți Domnul și toți cei mântuiți. Pentru cei care trăiesc cu această speranță, întemeiată pe o credință vie în Isus ca Mântuitor și Domn, viitorul este atât de mareț încât nu poate fi descris în cuvinte.

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2:9)

Cei luați la răpirea Bisericii, împreună cu cei care au murit în Hristos între Ziua Cincizecimii și răpire, se vor întoarce împreună cu Isus Hristos în trupuri glorificate și vor lua parte la acea perioadă măreață în care Isus va domni pe pământ în Împărăția Milenară, iar apoi vor trăi pentru totdeauna în ceruri și pământuri noi.

Când va avea loc Răpirea?

Persoanele care cred Scriptura au perspective diferite cu privire la momentul Răpirii Bisericii: înainte, la mijlocul sau la sfârșitul perioadei de șapte ani a Necazului.

Viziunea pre-tribulaționistă susține că răpirea va avea loc înainte de Necaz. Conform acestei perspective, Necazul reprezintă perioada în care Dumnezeu își manifestă mânia asupra pământului, iar credincioșii, adică cei care cred în Isus Cristos, vor fi scutiți de această mânie. Un alt argument în favoarea acestei viziuni este că profețiile indică faptul că evenimentul este iminent și se poate produce în orice moment, lucru care nu ar fi posibil dacă ar avea loc la finalul Necazului.

Viziunea mid-tribulaționistă afirmă că răpirea va avea loc la jumătatea perioadei

de șapte ani, după ce Antichristul ajunge la putere, adică la aproximativ 3½ ani înainte de revenirea lui Isus Cristos pe pământ.

Viziunea post-tribulaționistă susține că răpirea va avea loc simultan cu a doua venire a lui Isus Cristos pe pământ, iar Biserica va trece prin evenimentele Necazului cel mare, așa cum sunt descrise în Cartea Apocalipsei.

Cred că există argumente solide pentru susținerea ideii că Răpirea va avea loc înainte de Necazul cel mare; totuși, pot înțelege și de ce alții adoptă perspective diferite. Conform viziunii pre-tribulaționiste, a doua venire reprezintă **„fericita nădejde” a Bisericii** (Tit 2:13) — momentul în care Isus va reveni și îi va lua la Sine pe toți cei care cred în El, pentru a fi cu El pentru totdeauna (1 Tesaloniceni 4:16–18). Această perspectivă presupune că Isus poate reveni în orice clipă, motiv pentru care suntem chemați să fim permanent pregătiți pentru întâlnirea cu El, fie la Răpire, fie momentul morții noastre.

Așa se explică cuvintele lui Isus: ***Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.*** (Matei 24:41-44)

Indiferent de momentul exact al răpirii, trebuie să fim pregătiți pentru vremuri dificile, în care este posibil să suferim și chiar să ne dăm viața pentru credința noastră, având însă nădejdea unui viitor mai bun la revenirea Domnului Isus. Este esențial să fim pregătiți pentru întâlnirea cu Domnul, primindu-L acum pe Isus ca Domn și Mântuitor. Totodată, trebuie să folosim timpul care ne mai este

dat pentru a duce mesajul Evangheliei unei lumi aflate pe calea pierzării.

Mileniul, un cer nou și un pământ nou

Când Isus se va întoarce pe pământ, El va împlini cuvintele din Apocalipsa 11:15: **„Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său (Mesia), iar El va domni în vecii vecilor.”**

Isus se va întoarce personal, de această dată ca Rege al regilor, în deplinătatea puterii lui Dumnezeu. El va conduce lumea timp de o mie de ani dintr-un Ierusalim restaurat, într-o perioadă deosebit de binecuvântată, cunoscută sub numele de Mileniu sau Împărăția Mesianică. În acest timp, Satana va fi legat în „adânc” și nu va mai putea influența națiunile (Apocalipsa 20:1–3). Această epocă va fi caracterizată de absența războaielor și a aspectelor negative ale vieții moderne și ale tehnologiei. Oamenii vor trăi în comunități pașnice, în prezența Domnului, iar răul va fi strict limitat. Va exista belșug pentru toți, iar aceasta va reprezenta împlinirea viziunilor profeților evrei:

Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui!” Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim, Cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare, așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulile lor, cosoare: niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul. (Isaia 2:3-4)

Pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării de apele care-l acoperă. (Isaia 11:9)

La sfârșitul Mileniului, Satana va fi eliberat pentru o scurtă perioadă. El va aduna pe cei născuți în timpul Mileniului care îl resping pe Isus și care sunt nemulțumiți că trebuie să trăiască sub stăpânirea Lui. Isus va zdrobi rapid acest ultim act de rebeliune al lui Satana și îl va arunca în iad.

Apoi va avea loc judecata finală la Marele Tron Alb: **„Și oricine nu a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în lacul de foc.”** (Apocalipsa 20:15). Aceasta marchează sfârșitul lumii, când separarea definitivă dintre cei pierduți în iad și cei mântuiți în rai este pecetluită. **„Și am văzut un cer nou și un pământ nou, căci primul cer și primul pământ trecuseră.”** (Apocalipsa 21:1).

Toți cei mântuiți vor fi atunci în prezența lui Dumnezeu pentru totdeauna în Noul Ierusalim.

Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 21:2-4)

De aceea, să fim gata pentru venirea Domnului și, orice s-ar întâmpla în această lume, să privim în sus, căci răscumpărarea noastră se apropie.

Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii,

a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru

Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune. (Tit 2:11-14)

Casa pe nisip și Prințul Persiei Gânduri despre războiul din Golf

În acest articol analizăm forțele politice care acționează din culise în războiul din Golf și încercăm să înțelegem încotro se îndreaptă situația. Textul a fost redactat la 28 martie și reflectă realitatea de la acel moment; totuși, într-un context de război, evoluțiile pot fi rapide și imprevizibile, așa că este important să țineți cont de acest lucru pe parcursul lecturii. Indiferent de evoluțiile ulterioare, anumite procese deja declanșate sunt legate de profețiile biblice, pe care le vom examina în continuare. Vom începe cu o scurtă prezentare a contextului istoric al Iranului, cu accent pe relația sa cu Israelul.

Ce se află în spatele Revoluției Iraniene?

Rădăcinile Revoluției Islamice din 1979 pot fi urmărite până la evenimentele din 1953, când premierul iranian Mossadeq a fost înlăturat printr-o lovitură de stat organizată de CIA, cu sprijinul Statelor Unite, Marii Britanii și Franței, interesate să mențină controlul asupra resurselor petroliere ale Iranului.

După acest moment, șahul Reza Pahlavi a revenit la putere și a condus țara cu susținerea Occidentului. El a folosit veniturile din petrol pentru a

promova modernizarea și a construi o societate mai prosperă și mai deschisă din punct de vedere social.

Prin programul său numit „Revoluția Albă”, femeile au primit drept de vot, acces mai larg la educație și drepturi legale sporite. Au fost încurajate stilul vestimentar occidental, educația mixtă și valorile laice.

În această perioadă, Teheranul a devenit un oraș modern, cu viață de noapte activă, cinematografe și influențe culturale occidentale. Totuși, această orientare spre secularism și modernizare a fost respinsă de grupările musulmane conservatoare, ceea ce a alimentat tensiunile sociale.

Mulți musulmani își practicau credința într-un mod mai degrabă nominal, și minoritățile religioase erau tolerate când Șahul se afla la putere. Evreii, creștinii

și zoroastrienii trăiau în pace și ocupau roluri profesionale importante. Iranul menținea o alianță strânsă, adesea discretă, cu Israelul, caracterizată prin cooperare economică, militară și de securitate, inclusiv prin furnizarea de petrol către Israel.

În pofida liberalizării sociale, regimul Șahului a rămas unul politic autocratic, recurgând la supraveghere sistematică și la restrângerea disidenței, fiind susținut de forța poliției secrete SAVAK, fapt care a contribuit, în cele din urmă, la căderea sa. Un număr semnificativ de iranieni s-au simțit manipulați, exploatați și controlați de puterile occidentale, în special de Statele Unite și Marea Britanie, în deceniile premergătoare revoluției din 1979. Această resentiment profund înrădăcinat a constituit un factor major al revoltei populare, mulți cetățeni percependu-l pe Șah drept o „marionetă” care privilegia interesele occidentale în detrimentul celor ale poporului iranian.

Revoluția iraniană din 1979 a fost susținută de o coaliție largă și diversă, de la stânga seculară până la conservatori religioși, uniți în dorința de a pune capăt conducerii șahului și influenței occidentale. Sprijinul principal a venit din partea clerului șiiit, a maselor urbane, a studenților universitari și a comercianților din bazar, toți mobilizați sub conducerea ayatollahului Khomeini. Comuniștii și organizațiile de stânga au jucat un rol important în revolta finală din 1979 împotriva șahului, dar în cele din urmă nu au reușit să preia puterea, devenind ținta unei epurări brutale din partea regimului islamic al lui Khomeini.

După Revoluție, Khomeini a impus în Iran o versiune strictă a Islamului, susținută de o ostilitate virulentă față de Israel și Occident. Ideologia sa se baza pe o formă extremă de islam șiiit,

cunoscută sub numele de „șiismul duodeciman” (Twelver Shi'a Islam).

Conform acestei credințe, al doisprezecelea Imam este conducătorul final, ales de Dumnezeu, dintr-o linie de doisprezece succesori ai lui Muhammad. Credincioșii susțin că acest Imam, Muhammad al-Mahdi, s-a născut în anul 869 și nu a murit, ci a intrat în ocultare la Samarra, în Irak — eveniment numit „ocultația”.

Se crede că el li se arată uneori celor credincioși în viziuni și că, la un moment dat, va reveni în mod real ca salvatorul cunoscut drept Mahdi. El va veni împreună cu Isa (Isus, în tradiția islamică) pentru a restabili dreptatea și pacea într-o lume dominată de nedreptate și tiranie. De asemenea, îl va învinge pe Dajjal, o figură similară anticristului din tradiția islamică.

Ayatollah Khomeini a susținut că instaurarea Republicii Islamice Iran a avut loc sub îndrumarea celui de-al Doisprezecelea Imam (Imam Mahdi). El a formulat doctrina **Velayat-e Faqih** (Tutela Juristului), conform căreia, în absența celui de-al Doisprezecelea Imam, un „jurist drept și pios” (respectiv el însuși) trebuie să exercite conducerea pentru a pregăti revenirea Imamului Mahdi. Această concepție conferă Liderului Suprem o autoritate derivată de la Allah pentru a orienta și implementa noua ordine politico-religioasă. Khomeini a lansat ideea că revoluția aceasta trebuie propagată, începând cu lumea arabă, prin coagularea unor forțe capabile să pregătească terenul pentru venirea lui Mahdi.

Concepția Ayatollahului Khomeini de „export a Revoluției Islamice” urmărea extinderea modelului teologic instaurat în Iran în 1979 către alte state musulmane și, în cele din urmă, unificarea acestora

într-un stat islamic global. Liderul iranian dorea eliminarea influenței occidentale din lumea islamică și sprijinirea grupurilor considerate „oprimate” care urmăreau acest obiectiv. În viziunea sa, Israel reprezenta o prezență străină în lumea islamică, care trebuia nimicită, motiv pentru care a încheiat alianțe cu forțe din statele arabe care împărtășeau această perspectivă.

Problema cu care s-au confruntat în lumea arabo-musulmană a fost faptul că Iranul este o țară majoritar šiită, în timp ce cea mai mare parte a lumii musulmane este predominant sunnită și respinge conceptul de „șiism duodeciman”. Cu toate acestea, ideea de a uni lumea musulmană pentru a elimina influența Israelului, a Statelor Unite și a Occidentului din Orientul Mijlociu a constituit, de asemenea, un factor mobilizator în mediul sunnit, în special în rândul celor influențați de grupări islamiste care urmăresc dominarea politică prin înființarea unui Califat islamic. Printre cele mai importante astfel de organizații se numără Frăția Musulmană, o mișcare sunnită radicală, apărută în Egipt.

Radicalii iranieni și-au extins și consolidat influența în numeroase state arabe prin sprijinul acordat unor actori precum Hezbollah în Liban, Hamas în Gaza, diverse miliții din Irak, mișcarea Ansar Allah (Houthi) din Yemen și regimul Assad din Siria. Prin intermediul acestor aliați, ei au conturat așa-numita „axă a rezistenței” sau „inel de foc” în jurul Israelului, susținând aceste grupări cu finanțare și armament direcționate împotriva statului israelian.

În locuri precum Libanul, s-a format un „stat în stat”, controlat de Hezbollah și sprijinit de forțe paramilitare iraniene. Acest proces a avut efecte profund

negative asupra societăților arabe, devenind o sursă importantă de tensiuni și conflicte în Liban, Siria, Yemen și Irak. Din acest motiv, statele cu majoritate sunnită, precum Arabia Saudită, Iordania, statele din zona Golfului și Egiptul, au opus rezistență și s-au poziționat împotriva influenței iraniene în regiune.

Israel este principala țintă a agresiunilor Iranului, confruntându-se cu atacuri cu rachete lansate de grupări teroriste armate din Gaza, Liban și Yemen, susținute de Iran. La 7 octombrie 2023, Hamas, cu sprijin iranian, a declanșat masacrul împotriva israelienilor, eveniment care a reprezentat punctul de plecare al războiului aflat în desfășurare. În cursul confruntărilor, Israelul a ripostat împotriva acestor grupări, însă în Gaza și Liban s-au înregistrat numeroase victime și distrugereri, în ciuda eforturilor Forțelor de Apărare ale Israelului de a limita pe cât posibil pierderile în rândul populației civile.

Acest context a dus la mobilizarea opoziției față de statul Israel la nivel global. În multe orașe occidentale, sloganul „From the River to the Sea, Palestine shall be free” („De la râu până la mare, Palestina va fi liberă”), alături de apeluri de tipul „globalizați Intifada”, au devenit mesaje de mobilizare împotriva Israelului.

Pentru cei care înțeleg sensul, aceste expresii sunt un apel la înlocuirea Israelului cu un stat palestinian, în care evreii ar putea fi fie expulzați, fie plasați sub o conducere musulmană, conform cu obiectivele trasate OEP în Carta Palestiniană.

După tot ceea ce au realizat în dezvoltarea teritoriului Israelului și în transformarea acestuia într-o patrie pentru evreii din întreaga lume, israelienii

nu își doresc să fie nimiciți și, prin urmare, au luat măsuri pentru a se apăra. Ei au făcut ca deșertul să înflorească, au dezvoltat una dintre cele mai eficiente forme de agricultură pe terenuri aride pe care le-a cunoscut lumea și au exportat această tehnologie la nivel global, aducând beneficii în special țărilor din Africa. Au fost pionieri în tehnici medicale noi și în progrese de înaltă tehnologie care sunt utile națiunilor din întreaga lume. De asemenea, au creat o armată puternică, Forțele de Apărare ale Israelului, care a reușit de mai multe ori să respingă încercările de invazie și distrugere a Israelului. Este o societate democratică ce respectă drepturi tuturor cetățenilor săi, inclusiv oportunitatea participării depline a cetățenilor arabi israelieni la viața socială. Nu este o societate perfectă și există numeroase aspecte ale Israelului care pot fi criticate, însă, în comparație cu ceea ce au generat adversarii lor, israelienii au demonstrat în mare parte că iubesc viața, în timp ce susținătorii terorismului iubesc moartea.

În contrast, urmările regimului islamic din Iran este moartea și ura, prin opresiunea propriului popor și exportul de teroare și violență în regiune. Aceștia au dus o țară cândva prosperă la ruină, cu o infrastructură în colaps și o inflație galopantă care distruge economia. Și-au irosit bogățiile sprijinind grupări teroriste precum Hamas și Hezbollah, care nu au adus decât suferință populației arabe și teroare Israelului. Numeroși cetățeni iranieni și-au exprimat opoziția față de finanțarea de către regim a unor proxy-uri externe, scandând: „Nu Gaza, nu Liban, viața mea pentru Iran.”

Principala realizare a regimului islamic a fost îndepărtarea populației, în special a tinerilor, de islam. Relatările indică faptul că aproximativ 50.000 din

cele 75.000 de moschei la nivel național s-au închis, pe măsură ce oamenii se distanțează de impunerea practicilor islamice de către stat. Există estimări potrivit cărora până la un milion de iranieni se îndreaptă către Isus Hristos, întâlnindu-se la rugăciune în mare parte în secret, în biserici de casă.

Criza actuală

Criza actuală a început odată cu anunțul din 23 noiembrie 2025 al președintelui Iranului, Pezeshkian, potrivit căruia țara rămâne fără apă. În absența unor precipitații semnificative, Teheranul și alte mari orașe ar trebui evacuate, iar populația relocată. Problema apei este legată de schimbările climatice — cu temperaturi foarte ridicate și precipitații reduse în ultimul an — dar este și rezultatul unei gestionări cronice defectuoase a resurselor de apă de către guvern, cea mai mare responsabilitate revenind Gărzilor Revoluționare. Acestea sunt acuzate de administrarea defectuoasă pe scară largă a situației, folosindu-și influența politică pentru a promova proiecte de amploare nesustenabile, precum construirea de baraje, devierea râurilor și exploatarea excesivă a apelor subterane.

Economia se află în criză, cu rialul iranian tranzacționându-se la aproximativ 1,5 milioane de riali pentru un dolar, ceea ce a dus la prăbușirea afacerilor și a comerțului. În timp ce mulți iranieni se confruntă cu condiții economice severe, elita aflată la putere s-a îmbogățit considerabil. Mojtiba Khamenei, actualul lider suprem și fiul regretatului ayatollah, deține proprietăți în cea mai scumpă zonă din Londra, evaluate la aproximativ 150 de milioane de dolari. Acest lucru a dus la izbucnirea

revoltei, care a început în ianuarie 2026, când protestatarii au ieșit în stradă și, pentru o perioadă, au preluat controlul asupra unor orașe importante, cerând înlăturarea regimului islamic. Regimul a reacționat cu o violență extremă, ucigând până la 30.000 de oameni și reprimând orice formă de opoziție prin teroarea dezlănțuită de miliția sa Bassij și de Gardienii Revoluției (IRGC). Acestea sunt un fel de organizații teroriste fascist-religioase, independente de armata și poliția obișnuite, care impun directivele ayatollahului și a acoliților săi.

Președintele SUA, Trump, le-a cerut protestatarilor iranieni anti-guvernamentali să „continue să protesteze”, afirmând că „ajutorul este pe drum”. Președintele israelian Netanyahu i-a îndemnat pe iranieni să răstoarne regimul. La 28 februarie 2026, președintele SUA, Trump, a anunțat lansarea unei operațiuni militare comune SUA–Israel, denumită „Epic Fury”, împotriva Iranului. În decurs de 24 de ore, atacul a dus la asasinarea liderului suprem iranian, Ali Khamenei, împreună cu mai mulți dintre consilierii săi de rang înalt, precum și la distrugerea a numeroase baze și instalații militare și de securitate. Președintele Trump a sugerat, într-un discurs înregistrat la începutul operațiunii, că obiectivul său mai amplu este schimbarea regimului din Iran.

Pe 14 martie, Trump a revendicat victoria, susținând că a distrus forțele aeriene și navale ale Iranului, depozitele subterane de rachete și instalațiile nucleare, precum și că a eliminat o mare parte din conducerea acestuia.

El a prezentat condiții pentru capitularea necondiționată a Iranului, promițând că, după instalarea unei noi conduceri „acceptabile”, va reconstrui

țara și o va transforma într-una „mai mare, mai bună și mai puternică din punct de vedere economic decât oricând”.

Regimul i-a respins condițiile și ripostează prin atacuri asupra Israelului și statelor arabe din Golf, precum și prin închiderea Strâmătorii Hormuz. Strâmtoarea Hormuz rămâne unul dintre cele mai importante puncte de blocaj energetic din lume, aproximativ o cincime din petrolul global tranzitând acest coridor îngust. Nu sunt afectate doar petrolul și gazele. O treime din îngrășămintele la nivel global trec prin strâmtoare, iar perturbarea aprovizionării în această perioadă, când culturile trebuie însămânțate, va afecta securitatea alimentară în numeroase țări. De asemenea, vor fi afectate livrările de aluminiu, heliu și alte materiale esențiale pentru companii din întreaga lume, inclusiv pentru producția de semiconductori, vitali pentru aproape toate produsele de înaltă tehnologie fabricate astăzi.

Dacă blocada persistă, situația ar putea declanșa o recesiune globală, pe fondul creșterii costurilor energiei, al blocării lanțurilor de aprovizionare și al întreruperii producției de bunuri esențiale.

În momentul în care scriu aceste rânduri, pe 28 martie, Trump a amenințat că va viza rețeaua electrică a Iranului dacă acesta nu redeschide Strâmtoarea Hormuz. El a propus un acord de pace și a stabilit un termen până pe 6 aprilie pentru acceptarea condițiilor și redeschiderea strâmătorii, avertizând că, în caz contrar, va urma un atac care ar putea paraliza întreaga țară. La rândul său, Iranul a amenințat că va lovi infrastructura energetică și electrică din întreaga regiune, ceea ce ar putea

declanșa o criză economică și de mediu de proporții.

Există riscul ca, dacă războiul continuă pentru o perioadă lungă, acesta să provoace un colaps al economiei mondiale și condiții globale de tulburări sociale și dificultăți, pe măsură ce prețul petrolului și al gazelor crește dramatic. Un articol din Daily Mail (19/3/26) prezice ce s-ar întâmpla dacă prețul petrolului ar urca la 200 de dolari pe baril: „Pene de curent. Paralizie economică. Rafturi goale în supermarketuri. Raționalizarea benzinei și motorinei. Revolte. Pe măsură ce prețurile petrolului ating niveluri fără precedent, Marea Britanie se află în pragul celei mai grave crize energetice din istoria sa. Agenția Internațională a Energiei a descris deja situația drept cea mai gravă criză care a lovit vreodată piața petrolului. Experți din întreg spectrul politic avertizează că acesta este doar începutul.”

Petrolul este sângele vital al economiei globale. Dacă acesta încetează să mai circule, efectele sunt comparabile cu cele ale unei hemoragii în corpul uman: amețeală, colaps, stop cardiac și, în final, moarte.

Am pornit de la ipoteza că guvernul va reuși să mențină un anumit nivel de control pe tot parcursul situației. Totuși, chiar și această presupunere ar putea fi prea optimistă. Dacă politicienii nu reușesc să păstreze controlul, haosul rezultat ar putea depăși orice scenariu imaginabil.

Casa zidită pe nisip

Desigur, se poate pune la îndoială cât de înțelept este să transformi petrolul în „sângele” economiei mondiale. În 2004 am scris o carte, **„Casa construită pe nisip”** (astăzi epuizată, dar disponibilă

online), în care am corelat situația actuală a lumii cu profețiile biblice despre o mare criză ce urmează să vină la sfârșitul acestei ere. Primul capitol este redactat după cum urmează.

Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci, mulți o vor citi și cunoștința va crește. (Daniel 12:4)

Profețiile lui Daniel, scrise în urmă cu aproximativ 2.500 de ani, fac referire la „vremea sfârșitului”, adică la perioada finală dinaintea evenimentului numit în Vechiul Testament Ziua Domnului și în Noul Testament a Doua Venire a lui Hristos.

În prezent, suntem martorii împlinirii acestor cuvinte ale lui Daniel, odată cu creșterea semnificativă a mobilității, care a transformat lumea într-un „sat global”, precum și cu dezvoltarea rapidă a tehnologiei moderne. Această evoluție a adus în viața de zi cu zi o multitudine de dispozitive și aparate care ar fi fost de neimaginat pentru generațiile anterioare.

În urmă cu aproximativ două sute de ani, înainte de apariția căilor ferate, cea mai mare viteză de deplasare disponibilă era cea a calului. La fel, cea mai rapidă metodă de transmitere a unui mesaj era transportul lui de către o persoană, de la un punct la altul, tot în ritmul unui cal. Această situație a rămas neschimbată timp de secole, inclusiv pe vremea lui Iulius Cezar și a lui Alexandru cel Mare, și chiar mai devreme, atât cât ne permite să cunoaștem istoria.

În prezent, poți traversa globul în mai puțin de o zi cu un avion cu reacție și poți comunica instantaneu, prin telefon sau e-mail, cu persoane aflate la mii de kilometri distanță. Progresul tehnologic este atât de rapid, încât echipamentele performante de astăzi — computere,

telefoane mobile și multe alte dispozitive — devin învechite în doar câțiva ani sau chiar luni. Astăzi, prin simpla conectare la internet, ai acces la o cantitate aproape nelimitată de informații despre orice domeniu te interesează.

Cu două sute de ani în urmă, la fel ca în urmă cu două mii de ani, majoritatea oamenilor nu călătoreau departe de locul unde s-au născut și aveau puține sau deloc cunoștințe despre alte culturi și idei. Majoritatea europenilor albi nu văzuseră niciodată o persoană de culoare, iar majoritatea africanilor nu întâlniseră niciodată o persoană albă.

Astăzi, datorită călătoriilor și mijloacelor moderne de comunicare, lumea a devenit un „sat global”, în care oameni de toate rasele împărtășesc același spațiu de viață și schimbă idei, forme de divertisment, sport, muzică și religie într-un mod de neimaginat pentru înaintași.

Cu două sute de ani în urmă, la fel ca în urmă cu două mii de ani, pentru a construi, a cultiva hrana, a purta războaie sau a călători era necesară munca fizică a oamenilor, adesea ajutați de animale precum boul, calul, măgarul sau cămila. În prezent, descoperirea și utilizarea cărbunelui, petrolului, gazelor naturale și energiei nucleare au permis mașinilor să preia mare parte din munca fizică grea realizată anterior de oameni și animale. De asemenea, trenurile, automobilele și avioanele ne pot transporta în doar câteva ore în locuri unde, în trecut, drumul dura săptămâni, luni sau chiar ani.

Toate aceste evoluții deschid numeroase posibilități interesante, la care strămoșii noștri puteau doar să viseze. Totuși, există și o latură mai puțin favorabilă. Deși munca din trecut era mult mai dificilă și producea doar

o mică parte din ceea ce pot realiza astăzi mașinile, ea avea două avantaje importante: nu afecta mediul și era complet regenerabilă.

Oamenii trăiau, îmbătrâneau și dispăreau, iar animalele aveau o perioadă de viață limitată, însă atât oamenii, cât și animalele se reproduceau, asigurând continuitatea generațiilor. În Europa, China sau în orice altă regiune, viața se desfășura în mod asemănător de la o generație la alta. Oamenii cultivau pământul folosind semințe din recolta anului precedent, depinzând de soare, ploaie și de ciclul constant al anotimpurilor, care rămânea neschimbat de la un an la altul.

Cu excepția zonelor deșertice și a regiunilor montane foarte înalte, resursele de bază necesare susținerii societății erau disponibile aproape oriunde în lume.

Astăzi, resursele necesare pentru funcționarea lumii noastre sunt limitate și se găsesc doar în anumite regiuni. Unele dintre acestea, în special petrolul din Orientul Mijlociu, provin din zone fragile, afectate în prezent de instabilitate, ceea ce ar putea declanșa rapid un haos la scară globală.

Ideea centrală a cărții mele este că construirea unui sistem mondial dependent de petrol echivalează cu ridicarea unei case pe nisip. Rămâne întrebarea: ce se va întâmpla atunci când rezervele de petrol și gaze care susțin acest sistem vor începe să se epuizeze? Titlul face trimitere la cuvintele lui Isus din Predica de pe Munte.

Isus a spus:

De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile

și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare. (Cuvintele Domnului Isus din Matei 7:24-27)

Furtuna care se apropie

Am scris despre acest subiect cu aproximativ 20 de ani în urmă. Acum vedem cum furtuna despre care vorbeam se apropie tot mai mult.

Profesorul Britt Gillette a afirmat: „Are loc o adevărată catastrofă în desfășurare în Orientul Mijlociu, cu consecințe majore care vor schimba viața tuturor oamenilor de pe planetă.”

Chiar dacă războiul s-ar opri în următoarea săptămână sau în următoarele două, anumite procese au fost deja declanșate, iar unele dintre ele ar putea fi ireversibile. Aceste evoluții sunt, de asemenea, puse în legătură cu profețiile biblice.

1. În ultimele zile, Biblia descrie un climat general de războaie și conflicte între națiuni. În Evanghelia după Matei (24:7–8), textul arată: **Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție, împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.** Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.”

Expresia „**Un neam se va scula împotriva altui neam**” sugerează conflicte interne în cadrul națiunilor, având la bază diferențe etnice,

religioase sau rivalități între grupuri care luptă pentru putere. Termenul grecesc „ethnos”, din care provine și noțiunea de „etnic”, indică tocmai astfel de diviziuni. În numeroase regiuni ale Africii au loc de astfel de conflicte, unele dintre cele mai grave fiind războiul din Sudan, soldat cu aproximativ 400.000 de morți și aproape 25 de milioane de persoane afectate de foamete.

În schimb, formularea „împărăție împotriva împărăției” face referire la confruntări între blocuri de state. În prezent, unele analize consideră că tensiunile geopolitice globale se înscriu în această paradigmă, incluzând rivalitatea dintre democrațiile occidentale, conduse de Statele Unite și aliații săi, și regimuri autoritare precum Rusia, China și Iran. Acest tip de conflict are și o dimensiune economică, evidențiată prin alianțe precum BRICS, în care Rusia și China contestă supremația economică a Statelor Unite.

2. Această stare de conflict generalizat va conduce la perioada Necazului, când cei patru călăreți ai Apocalipsei își vor face apariția (Apocalipsa 6). Aceasta va aduce venirea Antihristului, „biruind și ca să biruiască”, urmată de război, foamete și moarte. Ultima confruntare, Armaghedonul, se va purta pentru Ierusalim și se va încheia cu revenirea fizică a lui Isus Hristos (Zaharia 14, Apocalipsa 16 și 19). Ulterior, Isus va instaura Împărăția mesianică sau Mileniul, punând capăt războaielor și nedreptății (Isaia 2, Apocalipsa 20).

3. Intuind apropierea unei crize economice mondiale, actorii globali lucrează la un nou sistem financiar care ar implica utilizarea unor identități digitale bazate pe inteligență artificială, conectate la monede digitale emise de băncile centrale. Acestea ar monitoriza

fiecare tranzacție financiară efectuată de oameni și ar putea bloca accesul celor care nu se conformează regulilor. Un sistem similar funcționează deja, într-o anumită formă, în China, prin sistemul de credit social. Această idee este asociată cu profeția din Apocalipsa 13, cunoscutul sistem al „semnului fiarei” 666, care ar controla capacitatea oamenilor de a cumpăra și de a vinde (Apocalipsa 13). În final, acest sistem ar urma să se prăbușească, conform profeției din Apocalipsa 18, odată cu căderea „Babilonului cel Mare”, sistemul global de comerț.

4. Scripturile vorbesc, de asemenea, despre dezastre de mediu în ultimele zile. Printre acestea se numără moartea peștilor din mare, distrugerea navelor și transformarea apelor în unele care nu mai pot fi băute. (Apocalipsa 8:8–9)

În centrul acestui conflict se află controlul și utilizarea petrolului și a gazelor naturale. Petrolul reprezintă un poluant major al mediului. Organizațiile de mediu au descris situația actuală, în care numeroase petroliere sunt blocate în regiune, drept o „bombă ecologică cu ceas”, unde un atac sau scufundarea unei nave ar putea provoca pagube catastrofale și de lungă durată ecosistemelor marine. Distrugerea câmpurilor petroliere și a instalațiilor contribuie, de asemenea, la acest dezastru.

Deja Iranul a lovit o instalație de desalinizare din Bahrain, afectând alimentarea cu apă a țării. Statele din zona Golfului depind de apa desalinizată pentru consumul de apă potabilă. Fără apă, indiferent cât de mulți bani sau cât petrol ar avea, oamenii nu ar putea trăi în aceste regiuni. Și Iranul se confruntă cu o criză a apei fără o soluție pe termen lung, care ar putea face marile sale

orașe nelocuibile. De asemenea, fluviul Eufrat, care traversează Irak și Siria, se usucă (Apocalipsa 16).

5. Biblia profețește întoarcerea poporului evreu în țara Israelului în zilele de pe urmă și o perioadă de conflict legată de statutul lor acolo, culminând cu bătălia finală și revenirea lui Mesia pe pământ (a doua venire a lui Isus Hristos). Vezi Ezechiel 36–38, Zaharia 12–14, Luca 21:24–28. Deși o mare parte a lumii învinovățește Israelul pentru criza din Orientul Mijlociu, inclusiv pentru războiul din Gaza și Liban, realitatea este că toate războaiele Israelului, începând cu Războiul de Independență din 1948, au avut loc deoarece dușmanii săi au atacat cu intenția de a distruge statul evreu. Israelul este implicat în războiul actual din cauza amenințării Iranului de a nimici statul Israel și a furnizării de rachete către inamicii acestuia. Din punctul de vedere al Israelului, există două posibile rezultate ale acestui război. Unul favorabil, în care puterea regimului islamic este slăbită și apare un guvern care renunță la retorica „moarte Israelului” și permite avansarea unui plan de pace pentru Israel, conducând la legământul de șapte ani din Daniel 9:27. Unul nefavorabil, în care dușmanii Israelului, inclusiv Iranul, Turcia și posibil Rusia, se unesc în războiul lui Gog și Magog (Ezechiel 38–39), urmărind distrugerea Israelului.

6. Ieremia 49:34–39 se referă la Elam, denumirea biblică antică pentru partea de vest a Iranului. Cercetătorii indică o împlinire istorică a acestei profeții în vremea Imperiului Asirian. Totuși, rămâne posibilă o împlinire viitoare, în evenimentele din zilele de pe urmă, când Dumnezeu va „frânge arcul Elamului”. Arcul este o imagine folosită în Scriptură pentru puterea militară. În

termeni moderni, aceasta ar putea fi văzută ca o reprezentare a rachetelor și a lansatoarelor lor, care sunt acum distruse.

Versetul 36 vorbește despre „cei izgoniți din Elam” care vor fi împrăștiați în străinătate. Aproximativ patru milioane de iranieni au părăsit deja Iranul, iar alții încearcă în continuare să plece. Versetul 37 vorbește despre un dezastru care va veni asupra conducătorilor săi: „Mânia Mea aprinsă”, zice Domnul. Dumnezeu are motive întemeiate să fie mânios pe liderii regimului islamic, a căror ură față de Israel și înarmare a adversarilor acestuia au contribuit la o mare parte din conflictele recente din regiune. Aceștia au persecutat creștinii, promovând în același timp un sistem religios fals. În versetele 38–39, Domnul promite să-Și așeze „tronul în Elam” și să aducă înapoi pe captivi, referire fie la un fel de trezire creștină în Iran în zilele din urmă, fie la restaurarea sa în cadrul Împărăției Milenare.

7. Isus a avertizat cu privire la înmulțirea profeților mincinoși și a hristoșilor falși în zilele din urmă. Vezi Matei 24:5 și 24:24. Dacă ne întoarcem la originile Revoluției Islamice a lui Khomeini, pe care le-am analizat deja în acest articol, este clar că aceasta se bazează pe o profeție falsă, sub influența unei amăgiri spirituale, așa cum este profețit pentru perioada Anticristului în 2 Tesaloniceni 2: ***Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.***

(2 Tesaloniceni 2:12)

Prințul Persiei

În spatele tuturor acestor evenimente se pot identifica forțe spirituale malefice aflate la lucru. Astfel, ajungem la o altă temă profetică prezentă în Cartea lui Daniel: profetul Daniel primește vizita unui înger care îi vorbește despre „prințul Persiei”.

El mi-a zis: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum! Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci și una de zile, și iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo, lângă împărații Persiei. Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate.” ***El mi-a zis: „Știi pentru ce am venit la tine? Acum mă întorc să mă lupt împotriva căpeteniei Persiei și, când voi pleca, iată că va veni căpetenia Greciei! Dar vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de voievodul vostru Mihail.***

(Daniel 10:20-21)

În Daniel 10, „prințul Persiei” nu se referă la un conducător uman, ci la o entitate spirituală rea de rang înalt, asociată cu forțele lui Satan. Acest înger căzut a exercitat influență spirituală asupra imperiului persan și s-a împotrivit mesagerului lui Dumnezeu timp de 21 de zile, până când arhanghelul Mihail a intervenit.

Textul sugerează existența unor puteri supranaturale active în domeniul

spiritual, care pot influența desfășurarea evenimentelor de pe pământ, inclusiv în viața națiunilor.

Cartea lui Daniel conține, de asemenea, profeții remarcabile despre modul în care Dumnezeu descoperă evenimentele viitoare pe pământ. Astfel de profeții se regăsesc în cărțile ebraice ale lui Isaia, Ieremia, Ezechiel și Zaharia. Acestea au prezis cu exactitate cucerirea Ierusalimului de către babilonieni și robia evreilor în Babilon în anii 597–586 î.Hr. (Ieremia 25:9–11, Isaia 39:6–7, Ezechiel 24:1–2); căderea Babilonului în fața mezilor și perșilor și restabilirea evreilor la Ierusalim prin edictul regelui persan Cyrus în anul 537 î.Hr. (Isaia 44:26–45, Ieremia 51–52, Ezra 1); cucerirea Persiei de către greci sub conducerea lui Alexandru cel Mare și împărțirea ulterioară a imperiului în patru părți în anii 334–330 î.Hr. (Daniel 8:1–22, 11:1–4); războaiele seleucide cu Iudeea și revolta macabeilor în anii 167–165 î.Hr. (Daniel 11).

Aceste profeții sunt atât de detaliate și atât de exact împlinite prin evenimente identificabile din istorie, încât teologii moderni susțin că ele ar fi fost scrise după ce evenimentele au avut loc, în jurul anului 165 î.Hr. În schimb, cercetătorii conservatori afirmă că Daniel a fost scris de profetul care a trăit în Babilon în secolul al VI-lea î.Hr., consemnându-și viziunile și experiențele din timpul exilului babilonian și oferind o revelație transmisă de Dumnezeu despre lucrurile care aveau să vină — perspectivă pe care o susțin și eu.

Profețiile din Daniel privind războaiele Babilonului, Persiei și Greciei se concentrează asupra modului în care aceste mari imperii se raportează la Israel / Iuda și la poporul evreu. Ele conțin, de asemenea, profeții despre

evenimentele ce vor avea loc la sfârșitul zilelor, referitoare la apariția sinistrului personaj al Anticristului, despre care se oferă mai multe detalii în Noul Testament (2 Thessalonians și Revelation, capitolele 13 și 17).

Daniel 7:23–27 reprezintă o referință clară la acest personaj, descriindu-l ca „cornul cel mic”, care rostește „cuvinte pline de trufie împotriva Celui Preaînalt” și îi persecută pe sfinții Celui Preaînalt.

Aceasta va apărea în zilele de pe urmă, înainte de întoarcerea lui Mesia, într-un timp de mare nelegiuire pe pământ.

La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești. Iar vedenia cu serile și diminețile de care a fost vorba este adevărată. Tu pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate.” (Daniel 8:23–26)

Capitolul 11 profetește domnia lui Antiochus Epiphanes, care i-a persecutat pe evrei în zilele Macabeilor. În partea ulterioară a acestui capitol, textul continuă cu profeția despre venirea Anticristului. ***Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât***

se va împlini. Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de niciun dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți. (Daniel 11:36-39)

Aceasta conduce la timpul final al marii strâmtorări descrise în Daniel 12: **În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci. Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci, mulți o vor citi și cunoștința va crește.** (Daniel 12:1-5)

Evenimentele de aici se leagă de alte pasaje din Biblie care tratează perioada finală a Necazului cel Mare, în mod special Matei 24:15–31 și Ieremia 30. Există, de asemenea, o referire în Apocalipsa 12 la un război în cer între Mihail și diavol, care se încheie cu aruncarea diavolului pe pământ. Aceasta este similară cu pasajul pe care l-am analizat despre Căpetenia Persiei din Daniel 10, cu revelația puterilor spirituale care acționează în spatele conflictelor de pe pământ. Cartea Apocalipsei ridică vâlul asupra forțelor spirituale rele care lucrează din umbră în evenimentele apocalipsei: **Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu**

rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

(Apocalipsa 12:17)

O interpretare a acestui capitol este că femeia de aici reprezintă Israelul, caz în care textul descrie războiul de la sfârșitul vremurilor împotriva Israelului și a evreilor (cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu), precum și împotriva creștinilor care „au mărturia lui Isus Hristos”. În mod interesant, cele două forțe care își exprimă cel mai vocal opoziția față de Israel în prezent sunt islamistii și stânga radicală, așa-numita alianță roșu-verde. Aceste două grupuri sunt considerate forțe puternice ale antihristului în lumea de astăzi, care se împotrivesc creștinismului biblic și militează pentru globalizarea Intifadei, cu scopul de a nimici Israelul.

Există o legătură între «Prințul Persiei» și conflictul din ultimele zile conturat în vremea noastră?”

Profețiile lui Daniel trec de la viitorul apropiat din perspectiva sa la un viitor îndepărtat, la evenimente care se aliniază cu ceea ce se întâmplă acum, în timpul nostru.

Evenimentele din viitorul apropiat, privite din perspectiva lui Daniel, se leagă de războaiele dintre greci și perși. Acestea au adus în conflict Grecia, cea mai dezvoltată națiune europeană, cu Persia, cea mai dezvoltată națiune a Asiei. Alexandru a adus ideile și cultura greacă în teritoriile pe care le-a cucerit, iar, în mod reciproc, perșii au introdus propriile lor influențe în Grecia. Atât grecii, cât și perșii au exercitat o influență asupra Israelului și asupra

Bibliei. Această influență a fost, parțial, bună. Reformele regelui persan Cyrus au adus binecuvântare peste Israel și au dus la restaurarea acestuia. Traducerea Septuaginta a Bibliei ebraice în limba greacă și răspândirea limbii grecești koivḗ ca limbă comună au contribuit la faptul că Noul Testament a fost scris în limba greacă, ceea ce a facilitat răspândirea sa în primele zile ale creștinismului.

În același timp, influența a fost, parțial, și spre rău. Haman din Imperiul Persan și Antioh din Imperiul Grec au încercat amândoi să nimicească poporul evreu, însă au fost înfrânți prin intervenția lui Dumnezeu. Iranul se află astăzi sub conducerea unui lider asemănător lui Haman, care a preluat puterea și a degradat națiunea persană cultă, înlocuind-o cu o dictatură agresivă sprijinită de un sistem religios fals.

Situația actuală a adus în conflict Statele Unite, cea mai dezvoltată națiune din lumea occidentală, și Republica Islamică Iran. Statele Unite susțin Israelul, în timp ce Iranul și-a propus nimicirea acestuia. Premierul israelian Benjamin Netanyahu speră că, în urma acestui război, actualul regim islamic va cădea și va fi înlocuit de un guvern mai moderat, care va renunța la programul „moarte Israelului” și va contribui la instaurarea păcii în regiune.

Acest lucru s-ar putea întâmpla dacă rezistența populară extinsă împotriva regimului islamic reușește să îl răstoarne. Dacă armata Iranului, Artesh, care nu face parte din IRGC, se alătură populației împotriva regimului, acest scenariu ar deveni posibil. O astfel de schimbare ar reprezenta, de asemenea, un pas important înainte către un rezultat de succes al planului de pace al lui Trump pentru Israel și palestinieni, înlăturând regimul islamic al Iranului, considerat

principalul factor care subminează pacea. În acest caz, chiar ne am putea îndrepta către legământul de șapte ani din Daniel 9:27.

Pe de altă parte, liderii Iranului nu dau semne că ar ceda, ci par să urmărească mai degrabă răzbumarea decât pacea. Din perspectiva Israelului, un rezultat negativ al războiului ar putea însemna menținerea actualului regim iranian la putere, precum și slăbirea Statelor Unite și a alianței occidentale. O astfel de evoluție ar putea întări o coaliție antiamericană, în care ar putea fi implicate mai multe state, inclusiv Turcia, Rusia, Iranul (Persia) și alți aliați din lumea islamică. Aceste alianțe sunt asociate cu războiul lui Gog și Magog, descris în Ezechiel 38–39, un conflict considerat a avea loc în „zilele de pe urmă”, după reîntoarcerea Israelului din diaspora.

Textul biblic descrie o confruntare în care Dumnezeu intervine direct, distrugând armatele care se ridică împotriva Israelului.

Menționarea Persiei în Ezechiel 38:5 este văzută ca un indiciu că aceasta va rămâne un adversar al Israelului în perioada de la finalul acestei ere.

Ce părere aveți? Ne aflăm la debutul „timpului necazului cel mare”? Se va ridica Anticristul din acest conflict? Va ieși Statele Unite învingătoare, remodelând ordinea mondială, sau vor fi copleșite de evenimentele nefavorabile? Se va ajunge la un acord de pace pentru Israel sau ne îndreptăm spre războiul din ultimele zile?

Un lucru este sigur: Isus va reveni. El a avertizat că astfel de evenimente vor marca ultimele zile înainte de întoarcerea Sa. Potrivit spuselor Sale, într-o epocă în care Ierusalimul se află

În centrul scenei internaționale, lumea va traversa o perioadă de profundă neliniște și suferință la scară globală.

Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci, vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. (Luca 21:25 -28)

„Strâmtorarea neamurilor”, aporia, înseamnă literalmente o criză fără ieșire. Situația din Orientul Mijlociu a declanșat o criză globală aparent de nerezolvat, iar evenimentele recente din zona Golfului o agravează și mai mult. În acea perioadă, oamenii din întreaga lume vor fi cuprinși de teamă și neliniște profundă, ajungând chiar la o stare de copleșire sufletească, pe măsură ce vor vedea desfășurându-se evenimente înfricoșătoare la nivel global.

În contrast, cei care Îl cunosc pe Isus ca Mântuitor au o speranță vie și un viitor sigur, privind cu încredere spre revenirea apropiată a Domnului Isus Hristos.

Maranatha. Vino, Doamne Isuse!

SEMNELE VREMURILOR

Val de atacuri antisemite în lumea occidentală

În martie 2026 s-a înregistrat un val intens și bine documentat de atacuri violente împotriva sinagogilor și instituțiilor evreiești din întreaga lume occidentală, în special în Regatul Unit, Europa și Canada. Această situație reflectă o accelerare rapidă a fenomenului antisemit, pe fondul tensiunilor și evenimentelor din Orientul Mijlociu.

Londra, Regatul Unit: La sfârșitul lunii martie 2026, mai multe ambulanțe ale voluntarilor evrei au fost incendiate într-un atac antisemit în Golders Green, un cartier cu o populație majoritar evreiască.

Toronto, Canada: Atacatori înarmați au deschis focul asupra a trei sinagogi

diferite pe parcursul unei săptămâni, la începutul lunii martie 2026, inclusiv asupra Shaarei Shomayim și Temple Emanu-El.

Europa: O sinagogă din Liège a fost vizată de un atac cu bombă. Un dispozitiv exploziv a fost detonat în fața unei sinagogi din Rotterdam. O școală evreiască a fost ținta unui incident în Amsterdam.

Michigan, SUA: Un incident de tip „active shooter” combinat cu atac cu vehicul a avut loc la Temple Israel din West Bloomfield.

Activitate suspectă: La Londra și în Hertfordshire, patru bărbați au fost arestați după ce ar fi colectat informații despre sinagogi și persoane israelite, ceea ce a stârnit temeri cu privire la planificarea unor posibile atacuri

Natura atacurilor: Incidentele variază de la incendieri și atacuri armate până la acte de vandalism și intimidare, având adesea scopul de a menține comunitățile evreiești într-o continuă stare de tensiune.

Aceste evenimente se înscriu într-un tipar de ostilitate intensă, care s-a amplificat după 7 octombrie 2023, pe fondul unor atacuri asupra sinagogilor raportate la nivel global pe parcursul anilor 2024 și 2025.

Un protestatar pro-palestinian, care a condus scandări în care se cerea ca Gaza să „îi bage pe Zio în pământ”, este student la filosofie, politică și economie la Universitatea Oxford. Vorbind la microfon, în timpul unui marș din centrul Londrei, acesta le-a spus participanților: există „o rezistență fermă și nobilă în Palestina și în Gaza, la care să privim și din care să ne inspirăm”. Apoi a adăugat că, în Oxford, au „lucrat” la un nou slogan pe care publicul ar putea să-l preia: „Gaza, Gaza, fă-ne mândri, băgați Zio în pământ”.

Formularea este interpretată ca o incitare directă la violență împotriva „sioniștilor”, termen abreviat aici prin „Zio”. În contextul britanic, unde majoritatea evreilor susțin existența statului Israel, o astfel de etichetare riscă să fie extinsă asupra întregii comunități evreiești. În aceeași logică, și creștinii care susțin existența Israelului pot deveni, la rândul lor, ținte ale unei astfel de retorici.

Daniel Cohen scrie în *Daily Telegraph*: „Un raport al Uniunii Studenților Evrei (UJS) arată că studenții evrei se confruntă cu abuzuri fizice și verbale, cu ostracizare socială și cu atitudini antisemite persistente în campusurile universitare din Marea Britanie. Într-un sondaj realizat pe 1.000

de studenți de toate confesiunile, unul din patru a declarat că a fost martor la comportamente care îi vizează pe studenții evrei din cauza religiei sau etniei lor.

Rasismul cu care se confruntă este agresiv și intimidant. El este însoțit de glorificarea terorismului în instituțiile de învățământ din întreaga țară. Patruzeci și nouă la sută dintre studenți au auzit în campus scandări care glorifică teroriștii Hamas, Hezbollah și alte grupări interzise. Patruzeci și șapte la sută au fost martori la îndreptățirea masacrului din 7 octombrie, în care au fost uciși bărbați, femei și copii.

Imaginează-ți că ești confruntat de colegii tăi de facultate care îți spun că evreii „satanici” controlează lumea, presa și băncile. Imaginează-ți că ești amenințat să se arunce în tine cu sticle de sticlă și că auzi repetat cum se scandează apeluri la agresarea ta și a celor dragi ție. Un detaliu din raport mi-a rămas în mod deosebit în minte: unul din cinci studenți din Regatul Unit ar fi reticent sau ar refuza complet să împartă locuința cu un student evreu. A locui cu un evreu pare să fi devenit, pentru o proporție semnificativă de studenți, inacceptabil.

Faptul că tinerii evrei se confruntă cu o asemenea izolare rasială este o rușine pentru societatea noastră. Aceasta constituie un eșec major al prim-ministrului, al Departamentului Educației și al decanatelor universitare. Cu toții nu au reușit să protejeze pe evrei de abuzuri și violență, în pofida avertismentelor repetate venite din partea comunității, care a semnalat realitatea dură trăită de numeroși studenți evrei. Deși au afirmat constant că tratează cu maximă seriozitate antisemitismul, faptele

arată limpede că măsurile luate au fost insuficiente.

Această situație reflectă o pată rușinoasă asupra lumii occidentale. Există tot mai multe indicii că o întreagă generație este expusă unei ideologii care cultivă ura față de evrei, manifestată apoi prin atacuri asupra persoanelor și proprietăților evreiești. În acest context, creștinii sunt chemați să se unească și să ia poziție fermă împotriva acestui fenomen, arătând solidaritate față de poporul evreu — cel care ne-a dăruit Scriptura, pe Mântuitorul nostru și a avut o contribuție semnificativă la dezvoltarea societății noastre.

Amintind de Avraam și de urmașii săi, Dumnezeu spune în Geneza 12: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema.”

Declinul creștinismului și ascensiunea islamului

Matt Goodwin a publicat un articol în Daily Mail intitulat „Cum este distrusă Marea Britanie în care am crescut de către elita conducătoare”. El scrie: „Instituțiile care odinioară reprezentau națiunea noastră — parlamentul, funcția publică, instanțele, poliția, BBC-ul, universitățile, școlile, conducerea corporativă, Biserica, muzeele — s-au îndepărtat de publicul pe care ar trebui să-l servească.

Țara noastră se află, în prezent, sub influența unei noi clase conducătoare care nu se mai percepe drept gardian al unei națiuni vii, ci mai degrabă ca administrator al unui proiect global — fără granițe, fără limite și fără o loialitate clară față de cetățenii ale căror taxe ale căror taxe le finanțează salariile. ...

Pe măsură ce tot mai mulți oameni își exprimă sentimentul de pierdere și de marginalizare, aceste voci sunt adesea ironizate sau respinse de elitele care promovează această direcție. În esență, asistăm la o transformare deliberată și constantă a societății, în care cei care au construit și definit identitatea națională riscă să devină, treptat, o minoritate.

Creștinismul este principala țintă a elitei liberale de stânga, percepută ca motor al schimbărilor culturale actuale. În paralel, se remarcă o tendință de creștere a acceptării unor revendicări venite din partea comunităților musulmane, reflectată în inițiative legislative care, potrivit acestor perspective, ar limita libertatea de a exprima critici sau dezacorduri fără riscul de a fi etichetat drept islamofob.

Suntem împotriva discursului instigator la ură și considerăm că trebuie să arătăm dragoste și respect față de toți oamenii, inclusiv față de musulmani, dintre care majoritatea au o contribuție pozitivă în societatea noastră. Totuși, suntem conștienți că există islamiști radicali, influențați de ideologia Frăției Musulmane, care urmăresc înființarea unui stat islamic global, condus de legea sharia. Frăția promovează islamizarea treptată a societății, începând cu reformarea morală a individului și având ca obiectiv final obținerea puterii politice pentru a impune această ideologie asupra întregii societăți.

Islamul susține că Coranul a înlocuit Biblia ca fiind ultimul cuvânt al lui Dumnezeu pentru omenire. De asemenea, neagă statutul Domnului Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului, singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Potrivit Coranului, Isus nu a murit pe cruce și nu a înviat din morți, ceea ce elimină esența

mesajului Evangheliei. Oriunde întâlnim musulmani care își răspândesc credința în orașele noastre, îi vedem contestând convingerile fundamentale ale creștinilor.

Apărarea creștinismului presupune afirmarea adevărului mesajului Evangheliei și respingerea afirmației islamului potrivit căreia Coranul este cuvântul lui Dumnezeu, iar Muhammad ar fi profetul final trimis de El. Dacă statul le-ar lua creștinilor dreptul de a face acest lucru, ar însemna limitarea unei libertăți fundamentale — libertatea de exprimare — și ar deschide calea ca aceștia să devină cetățeni de rang secund, „dhimmi”, chiar în propria lor țară.

Guvernul și instituțiile noastre se supun, de asemenea, cerințelor lobby-ului LGBT și pro-avort. Ca urmare, creștinii care cred în Biblie, care susțin valorile familiale tradiționale și se opun promovării homosexualității și transexualității în rândul copiilor în școli și în instituții precum NHS, ajung adesea în conflict cu legea.

Guvernul face, de asemenea, schimbări șocante ale legii, care aduc judecata lui Dumnezeu asupra națiunii. Organizația Right to Life a scris: „Pe 18 martie, Camera Lorzilor a confirmat o modificare a legii care ar face legal ca femeile să își efectueze singure avorturi din orice motiv, inclusiv din motive de selecție pe criterii de sex, și în orice moment până la naștere. Dacă acest proiect de lege va deveni lege, este probabil să ducă la o creștere semnificativă a numărului de femei care își vor provoca avorturi târzii la domiciliu, punând în pericol viața mult mai multor femei.”

Aceste avorturi târzii implică administrarea unor pastile care ucid copilul din uter. Așadar, este legal să îți

ucizi copilul cu câteva săptămâni înainte de naștere, însă dacă ai face același lucru la câteva săptămâni după naștere, este considerat omor.

Pântecele unei mame a devenit cel mai periculos loc de pe pământ.

Judecata va cădea peste țara care renunță la adevăratul Dumnezeu și se îndreaptă spre „alți dumnezei” și la o nelegiuire abominabilă. Vezi Deuteronom 32:15–38.

Profetul Isaia a scris cuvinte despre propria sa națiune care se aplică Marii Britanii de astăzi: **„Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuiri, fii care strică lucrurile! Ei L-au părăsit pe Domnul, L-au mâniat pe Sfântul lui Israel, s-au depărtat de El. ... Țara voastră este pustiită, cetățile voastre sunt arse cu foc; străinii vă devorează pământul sub ochii voștri; și este pustiită, răsturnată de străini. ... Dacă Domnul oștirilor nu ne-ar fi lăsat o foarte mică rămășiță, am fi ajuns ca Sodoma, am fi fost făcuți ca Gomora.”** (Isaia 1:4–9)

Isaia a îndemnat poporul său la pocăință și la a face dreptate:

Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit.”

Așadar, trebuie să luăm o decizie. Să ne alăturăm rămășiței credincioase și să stăm fermi pentru adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Sau să facem compromis și să ne supunem forțelor anti-creștine

care, în cele din urmă, urmăresc nimicirea națiunii noastre și sfârșitul creștinismului.

Scindarea din Biserica Anglicană

Dame Sarah Mullally a fost „însăunată” ca Arhiepiscop de Canterbury pe scaunul Sfântului Augustin din Catedrala din Canterbury, pe 25 martie. Ea este prima femeie care ocupă funcția de arhiepiscop în istoria Bisericii. Susține binecuvântarea cuplurilor de același sex în cadrul bisericii și a descris decizia din 2023 de a permite astfel de binecuvântări drept „un moment de speranță pentru biserică”. În privința avortului, adoptă o poziție liberală, descriindu-se drept „mai degrabă pro-choice decât pro-life”.

Ea a fost instalată în „Scaunul Sfântului Augustin” de către decanul Catedralei Canterbury, David Monteith, care este în mod deschis homosexual și trăiește împreună cu partenerul său, David Hamilton. Acesta participă la evenimente Pride și este un susținător al drepturilor persoanelor LGBTQ în cadrul Bisericii Angliei.

Nu au fost prezenți la ceremonie reprezentanți ai GAFCON, care reprezintă peste 35 de milioane de anglicani activi din peste 50 de țări. GAFCON (Conferința Anglicană Globală a Viitorului) se vede ca fiind adevărata comunitate anglicană tradițională și, în același timp, nu mai are nicio legătură cu Arhiepiscopul de Canterbury.

Într-un anunț intitulat „Viitorul a sosit”, din 16 octombrie, Laurent Mbanda, arhiepiscop al Rwandei și președinte al Consiliului Primatilor GAFCON, a declarat că liderii Comuniunii Anglicane au renunțat la Scriptură și trebuie să se

pocăiască. El a propus o rezoluție pentru restabilirea Comuniunii Anglicane: „Declarăm că Comuniunea Anglicană va fi reorganizată, pe o singură temelie, și anume Sfânta Biblie, «tradusă, citită, predicată, învățată și respectată în sensul ei clar și canonic, cu respect față de lectura istorică și consensuală a Bisericii» (Declarația de la Ierusalim, articolul 2), ceea ce reflectă articolul 6 din Cele 39 de Articole de Religie”, a declarat Mbanda.

Am urmărit slujba la televizor și am ascultat discursul arhiepiscopului Sarah. Ea a vorbit despre pelerinajul pe care l-a făcut de la Londra la Canterbury, descriind viața creștină ca pe un pelerinaj. A oferit ca exemplu pe Maria, care se afla într-o astfel de călătorie a credinței, fără să știe ce o așteaptă, dar pășind înainte cu încredere. Nu s-a vorbit prea mult despre Isus, însă Maria a fost cu siguranță tema centrală.

Discursul ei a fost urmat de un imn compus recent de Libby Larsen, pe baza scrierilor Julian din Norwich, o mistică medievală. Acesta se numea „I IT AM”, ceea ce mi s-a părut destul de curios, așa că am decis să fac puțină documentare asupra acestei expresii. Aceasta este o variantă a formulei biblice „EU SUNT”, pe care Domnul Isus o folosește despre Sine în Evanghelia după Ioan pentru a-Și sublinia natura unică de Fiu etern al lui Dumnezeu întrupat în formă umană și descoperit ca Fiu al Omului. Isus a spus: **„Înainte ca Avraam să fie, EU SUNT”**, provocând controverse printre ascultătorii Săi, pentru că El afirma că este egal cu Dumnezeu, marele „EU SUNT” din Exodul 3:14. Când Moise la Rugul Aprins L-a întrebat pe Dumnezeu care este numele Său, „El a zis: **«EU SUNT CEL CE SUNT»**». Și a mai zis:

«Așa să le spui copiilor lui Israel: EU SUNT m-a trimis la voi. »”

Ce înseamnă „I it Am”?

Am consultat site-ul web al Libby Larsen, autoarea imnului, pentru a afla ce a vrut să spună prin ‘I it Am’. Ea a scris:

„Inspirat din scrierile lui Julian din Norwich, titlul ‘I it am’ sugerează o explorare a conceptului de unitate: unul este totul = totul este unul, iar unul este tot ceea ce există. Mi se pare extrem de important ca, în vremurile noastre, să examinăm spiritualitatea ‘Unității’, vremuri în care noi, oamenii, pare că ne scufundăm moral într-o mare politică a agresiunii, a lăcomiei și a intoleranței culturale. Gândindu-mă la această cantată, am căutat o perioadă din istorie în care culturi care trăiau după cărțile spirituale (Biblia, Coranul, Tora etc.) coexistau într-o civilizație a respectului, a admirației reciproce și a unui comerț și a unei societăți reciproc avantajoase.”

„... Suntem mențiți să învățăm că, într-adevăr, suntem Dumnezeu la fel de mult pe cât Dumnezeu este în noi. ... Suntem ‘uniți’ cu Dumnezeu și suntem ‘uniți’ cu Trinitatea, la fel cum Trinitatea este Unul în Trei, tot astfel și noi suntem Unul în Trinitate. Mai mult, ea ne dezvăluie că Trinitatea este Tatăl, Mama și Sfântul Duh, iar Dumnezeu este Unul dintre cei Trei.”

Există multe erori în această afirmație. Maica (Maria) nu face parte din Trinitatea alcătuită din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Viziunea panteistă conform căreia „totul este una” neagă perspectiva biblică asupra separării dintre Dumnezeu și creația Sa. Scriptura subliniază că Dumnezeu este distinct de creația Sa și că Domnul Isus este singurul mijlocitor

între Dumnezeu și omenire. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). De asemenea, ea sugerează că toate cărțile sfinte, inclusiv Coranul, sunt egale cu Biblia.

Libby Larsen ajunge la concluzia că „noi suntem Dumnezeu la fel de mult pe cât Dumnezeu este noi”. Ideea că noi suntem Dumnezeu sau zei își are originea în ispitirea din Geneza 3, unde șarpele spune: „*Veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.*” Instructorii de yoga și New Age pretind că noi suntem Dumnezeu. Miriam Starhawk nota în *Yoga Journal*: „Religiile orientale aduc o abordare radical diferită a spiritualității față de tradițiile iudeo-creștine. Scopul lor nu este să-L cunoască pe Dumnezeu, ci să devină Dumnezeu. În multe privințe, aceste filosofii se apropie de vrăjitorie.” Instructorul de yoga Swami Muktananda a spus: „Singura cale de ieșire este Închină-te propriei tale persoane. Cinstește și venerază propria ta ființă. Dumnezeu sălășluiește în tine ca fiind chiar Tu.”

Creștinismul biblic arată clar că păcatul pune un zid de despărțire între om și Dumnezeul Sfânt. Prăpastia poate fi depășită doar prin credința în Isus Hristos ca Mântuitor și Domn. Ideea că Trinitatea ar fi formată din Tatăl, Mama și Duhul Sfânt este complet greșită. Ridicarea Mamei / a Mariei în cadrul Sfintei Treimi este o eroare a teologiei romano-catolice, care o plasează pe Maria deasupra sau la același nivel cu Isus, ca un co-mediator între Dumnezeu și oameni.

Alegerea imnului de încheiere, după discursul arhiepiscopului Mullally, a validat mixul de erori New Age și misticism catolic medieval care a pătruns în biserică și o subminează

din interior. Mult mai potrivit ar fi fost un imn evanghelic cunoscut, intonat de toată congregația, care să afirme adevărul istoric al credinței creștine și

dumnezeirea Domnului Isus. Din păcate, conducătorii actuali ai Bisericii Anglicane nu par interesați de acest lucru.

CONCLUZIE

Știrile din această revistă arată cum profețiile biblice pentru zilele din urmă se împlinesc în zilele noastre și cât este de apropiată revenirea Domnului Isus Hristos. În lumina acestor realități, cel mai important lucru care trebuie să-l facem este să chemăm numele Domnului, să fim mântuiți, pentru ca să fim pregătiți de întâlnirea cu El.

Doamne, Tată din Ceruri,

Recunosc că sunt un păcătos și am nevoie de iertarea Ta. Cred că Isus este Mesia, a murit în locul meu, și-a dat sângele pe cruce ca plată pentru păcatele mele și a înviat din morți ca să pot primi viață veșnică. Chiar acum vreau să las păcatul și să-L aleg pe Mesia Isus ca Domnul și Mântuitorul meu. De acum vreau să-Ți dedic toată viața mea și te rog să-mi dai Duhul Sfânt care să mă umple cu prezența Lui, să-mi conducă viața și să mă ajute să fie după voia Ta.

Mulțumesc, Tată, că mă iubești.

Te rog în numele Domnului Isus. Amin!

Revista Lumina Ultimelor Zile apare în limbile engleză, franceză, română, ebraică, spaniolă, germană, malayalam, slovenă, rusă. Publicistul și scriitorul Tony Pearce este un cărturar respectat, absolvent al Universității Cambridge, scriitor și pastor evanghelic în Londra. În tinerețe a lucrat cu Richard Wurmbrand printre intelectualii englezi de stânga în demascarea comunismului, arătându-le că adevărata libertate vine numai în urma deciziei de a-L primi pe Domnul Isus ca domn și mântuitor personal. În Biserica în care slujește se regăsesc împreună evrei și musulmani care au devenit creștini.

Tony Pearce a scris cărțile The Omega Code, The Messiah Factor, The House Built on the Sand, 10 Signs of the Last Days, Countdown to Calamity.

În articolele din LUZ sunt analizate evenimentele contemporane în lumina profețiilor biblice. Tot ceea ce se întâmplă acum în istorie a fost prorocit cu mii de ani în urmă.

Blog: Lumina ultimelor zile

<http://luminaultimelorzile>.

Website: <http://www.lightforthelastdays>.

co.uk © 2026, Light for the Last Days